

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

MÅNEDENS VERS

*En ungdom, som er stærk og sund,
den stiger frem med overskud
i leg og sang og blomsterskrud
af fædrelandets odelsgrund.
Den drømmer af det store svundne,
den længes mod det end ej vundne.*

*En ungdom, som er stærk og sund,
er hele folkets æressag,
er hele livets blomstringsdag,
opstandelse på fædres grund.
Atter blommer af alle slægter
de gamle i de unges sommer.*

*En ungdom, som er stærk og sund,
er alt vi evner, een gang til,
og dermed håb for alt, vi vil,
en vækst i karakterens grund
med dragning mod et altid bedre
af slægtens ånd fra vore fædre.*

Bjørnstjerne Bjørnson

Dronningens appel

28. sept. 1952

Alle Danmarks pigespejdere bekræfter idag for første gang i fællesskab spejderloftet og spejderloven efter den nye ordlyd.

Måske er der nogle, der spørger: Hvorfor skulle vi lave om på den gamle? Hvorfor har man ønsket en ny? Meningen og tanken er helt den samme som altid. Pigespejdernes Fællesråd har kun ønsket at give pigespejderne i de to korps i Danmark en endnu større følelse af samhørighed og fællesskab ved at begge korps har nøjagtigt enslydende ord i loftet og loven — de ord, som fremfor alt binder spejdere sammen over snart sagt hele verden.

De ord er meget smukke og rummer uendelig meget. Tanken, der ligger i dem, er så vidtfavnende og dog så ligetil. Men det er måske ikke så ligetil at leve efter de ord. Hvis det er vanskeligt for os, må vi tænke på, at vi i loftet siger: „På min ære lover jeg at gøre mit bedste for at være tro mod Gud,“ — og at anstrenge os for at gøre vort bedste, det kan vi dog allesammen prøve på.

Vi siger også, at vi vil være hjælpsomme. Jeg tænker så ofte på et engelsk udtryk, „Charity begins at home,“ som på dansk betyder: Hjælpsomhed begynder hjemme. Lad os prøve på at være til hjælp og glæde i vore hjem. Det er ikke altid let, men med lidt tålmodighed kan vi komme langt.

Tålmodighed glemmer vi vist alle altfor ofte. Vi har for travlt, vi synes ikke, vi har tid til at vente bare en lille smule. Mon ikke vi ville have det bedre, hvis vi viste mere tålmodighed. Lad os forsøge det; — jeg tror, at vi så vil få nemmere ved at hjælpe vore nærmeste derhjemme og alle andre både i korpsset og måske også uden for landets grænser.

Om kort tid begynder en turnering, hvor blå og grønne pigespejdere vil samarbejde. Prøv på at vise jer som gode kammerater og hjælpsomme venner, som helt og fuldt kan stole på hinanden. Jeg håber, at I tager de vanskeligheder, der kan komme, med godt humor, og at I viser, at en spejder er ren i tanke, i ord og i handling.

Så lad os da nøje tænke på, hvad vi siger, når vi bekræfter vort spejderlofte og vor spejderlov.

* * *

På min ære lover jeg at gøre mit bedste for at være tro mod Gud og mit land, at være hjælpsom mod alle og at holde spejderloven.

En spejder er til at stole på.

En spejder er trofast.

En spejder er hjælpsom.

En spejder er en god kammerat.

En spejder er høflig og hensynsfuld.

En spejder er god mod dyr.

En spejder er lydig.

En spejder tager vanskeligheder med godt humor.

En spejder er sparsommelig og ordentlig.

En spejder er ren i tanke, i ord og i handling.

Hendes Majestæt

DRONNINGEN

fortæller om Grønland

*

Ved Fællesrådets møde i september fortalte Hendes Majestæt Dronning Ingrid om Grønland og grønlænderne, om den store glæde grønlænderne føler ved at være danske, og om det arbejde, der nu skal gøres for i løbet af nogle ganske få år at lægge grønlændernes tilværelse helt om.

Hidtil har man i Grønland levet af at fange sæl. Fangerne levede i ganske små byer, og sælfangsten gav dem alt, hvad de behøvede — mad, tøj, lys, varme. Men nu er sælen ikke mere så hyppig, og derfor må man slå ind på fiskeri som vigtigste næringsvej. Det vil blive nødvendigt at bygge fabrikker på Grønland til frysning af fisk, og deraf vil følge, at befolkningen naturligt vil slutte sig sammen i større byer.

Sundhedstilstanden er ikke særlig god deroppe. Der er især megen tuberkulose, og det kniber meget med plads på sygehusene. Også her skal der gøres en indsats for at skabe bedre kår. Du har sikkert også i den senere tid læst en hel del i aviser og tidsskrifter om, hvorledes man på anden måde vil komme grønlænderne til hjælp i deres bestræbelser for at vinde frem til en bedre levestandard og sundhedstilstand.

Hvis du har fulgt lidt med i aviserne — eller måske været så heldig at se filmen om kongeparrets rejse til Grønland — så vil du have forstået, i hvor høj grad kongen og dronningen har sat sig ind i de grønlandske forhold på alle områder. Midt i det hele har dronningen dog også haft tid og tanker tilovers for pigespejderarbejdet! Hvor var det opmuntrende at høre, at Hendes Majestæt havde talt med pigespejderførerne deroppe og drøftet deres arbejde med dem.

Der er i øjeblikket to pigespejdertropper i gang på Grønland. Den ene — i Godthåb — har bestået nogle år, medens den anden er oprettet i foråret i Holsteinborg. Man behøver ikke at have megen

fantasi for at forestille sig, hvilken glæde og opmuntring det må have været for vore spejderkammerater på Grønland, at landets dronning ville give sig tid til at sætte sig ind i deres arbejdsforhold og søge at hjælpe dem i de problemer, de har.

Og problemer er der — både store og små. Nogle af dem skulle være meget lette at løse — f. eks. sådan noget med, at de ikke har de helt rigtige uniformsgenstande endnu. De mangler sikkert også en del andre småting, som vi svømmer i her i det øvrige Danmark, — det er ikke det værste, vel?

Meget værre er det, at der på Grønland ikke findes eet eneste lokale til brug for møder eller andre sammenkomster. Der er ikke mange muligheder for at samle troppen, men hidtil har man f. eks. det ene sted fået lov til at benytte landshövdingens spisestue til møder. Tænk på jeres eget mødelokale — tror I ikke, de ville blive henrykte, om man på en eller anden måde kunne skaffe dem et sted at holde deres møder?

Grønlænderne vil gerne i kontakt med verden udenfor Grønland, og de vil meget gerne en tur til Danmark. For dem er det at rejse hened ikke en udenlandsrejse — det er at *rejse hjem!* De grønlandske pigespejdere drømmer også om en hjemrejse for at besøge Danmarks andre pigespejdere. Har I tænkt på det i jeres trop?

Efter at have mødt de grønlandske pigespejdere kunne Hendes Majestæt ikke lade være at tænke på, at her var måske en opgave for de store pigespejdere, som så ofte sukker efter at være med i en virkelig stor opgave!

Man fik en brændende lyst til at smide, hvad man har i hænderne, pakke sin kuffert med spejderbælter, tørklæder, håndbøger og kompasser og rejse til Grønland og hjælpe dem — men det er slet ikke det, der er meningen. Det, grønlænderne behøver, er ikke barnehjælp, der gør tingene for dem — de behøver lidt hjælp til selvhjælp. Hvilken dejlig tid ligger der ikke foran de grønlandske piger, hvor de selv skal få lov til at eksperimentere sig frem til det spejderliv, der passer for deres forhold, der er så helt anderledes end vore, — hjulpet frem dertil af gode spejderkammerater, der ikke ønsker at gøre arbejdet for dem, men forstår at hjælpe dem til at *kunne selv*.

Gudrun Due Jensen

1927 PIGESPEJDERDEPOTET

1952

Pigespejderdepotet fylder den 1. november 25 år. 25 år er meget længe. Forestil jer, hvor mange spejdere, der i tidens løb er styrtet hjem med en uniform i en pakke under armen, for at iføre sig pragten hjemme. Tænk jer, hvor mange tusind mærker, duelighedstegn og årstjerner, der er blevet puttet i blå poser for senere at pryde diverse ærmer og skulderstropper og få de stolte indehavere til at stikke næsen i sky eller rødme af glæde. Hvormange patruljer har ikke hældt patruljekassens indhold ud på disken og glædestrålende hjemført økser, spader og andre herligheder?

Men depotet har ikke altid været den hyggelige og rigt udstyrede butik, vi kender i spejderhuset. Gennem de 25 år, der er gået, har meget forandret sig — ikke bare uniformerne og priserne . . . men lad os besøge Ingse, og høre hvad der er sket siden den første fløjtesnor blev solgt fra korpsets depot.

Vi finder det berømte hus i Lundsgade og bereder om foretræde hos chefen selv, hvilket straks bliver os bevilget.

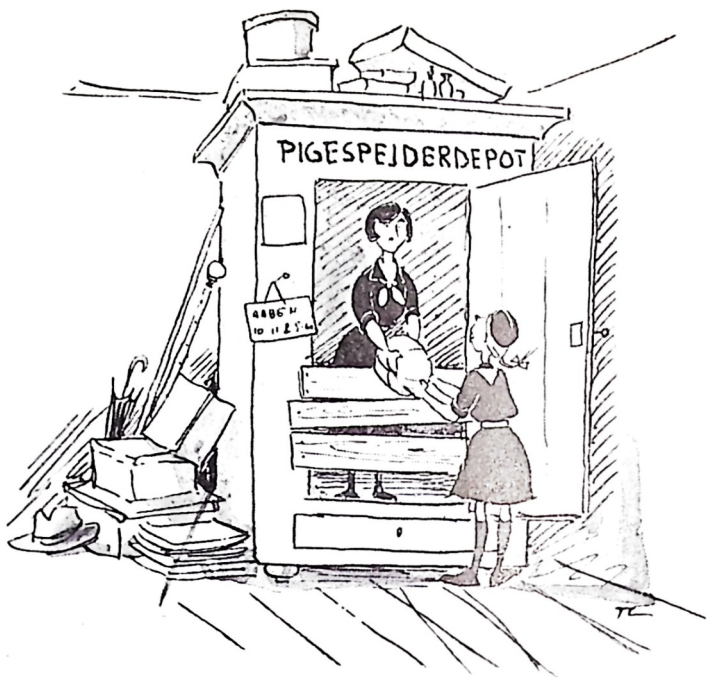
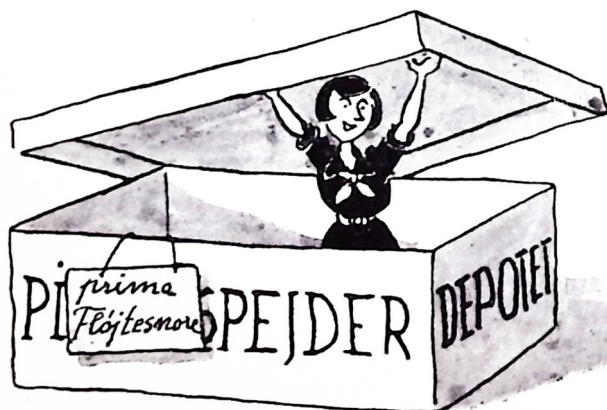
„Må det være mig tilladt at stille et par spørgsmål i anledning af jubilæet?“

Ingse smiler imødekommende: „Meget gerne.“

„Hvornår startede depotet?“

„Den 1. november 1927.“

„Når man læser korpsets historie, hører man

beretninger om, at depotet startede sin gloriøse tilværelse i et klædeskab på spejderskolens loft, er det rigtigt?“

„Ja, det er så meget sagt, for det startede faktisk i en papæske. Frk. Flagstad, der var spejderchef dengang og leder af Spejderskolen ville gerne skabe mulighederne for at spejderne kunne købe uniformsgenstande af kvalitet. Det var ikke noget stort lager, man startede med, uniformstof og fløjtesnore til en samlet sum af ca. 75 kr.“

„Hvornår begyndte man så i København?“

„Ja, københavnere ville jo også gerne have del i herlighederne, hvorfor Meise, der dengang var divisionschef i København, forespurgte, om man ikke kunne oprette en „filial“ af klædeskabet i Korinth og muligvis få en kommode i Hovedstaden. Sådan startede butikken i Vestervoldgade. Salget foregik enkelte dage i ugen nogle få timer og fandt sted i Meises lejlighed. Men efterhånden som korpset voksede og handelen forøgedes besluttede man at lave en rigtig butik på anden sal i Vestervoldgade, det var i 1936.“

„Hvornår overtog du ledelsen?“

„I 1936, det var lidt vanskeligt i starten, fordi det hele foregik i en almindelig lejlighed, der slet ikke var indrettet til formålet, men det gik da, og allerede 2 år efter kunne vi flytte ned i stuen og indrette en rigtig forretning der.“

„Det var skam en flot forretning, det husker

jeg godt, med glasmontrer og en „Gine“ med en spejderuniform i hjørnet. Hvad kostede en spejderuniform dengang?”

Ingse ryster fortvivlet på hovedet: „Det er jo til at gøre folk grønne i hovederne af misundelse over, men nu skal jeg alligevel fortælle det — mellem 11 og 13 kr., og 7 kr. for en lejrkitel.“

Depotet må have haft en særlig vanskelig tid under krigen, hvordan klarede man den katastrofale mangel på varer?”

„Ja, det har man jo næsten glemt. Når vi havde fået et parti af disse forfærdelige gennemsigtige celuldsuniformer, måtte man jo rationere dem mellem provinsen og København, så meddelte man, at den og den dag solgte man uniformer til københavnernes, og så sad folk i tykke lag på trappen tidligt om morgenen og måtte have nummer. Vi solgte mange mærkelige ting, f. eks. papirsrygsække.“

„Rygsække af papir?”

„Ja, hvad skulle man gøre? Det lykkedes os at skaffe nogle gamle duge, vi fik indfarvet og syet til mejsrygsække, derved fremkom der både rosenmønster og mågestel.“

„I har jo sendt mange varer til provinsen i tidens løb, har det ikke været besværligt?”

„Jo, det kan jo skabe forviklinger, når pakker til Korinth på Fyn tager en tur til det historiske Korinth i Grækenland for ikke at tale om, at en pakke for nylig var temmelig forsinket, fordi den havde været en tur i Texas i stedet for at gå til Nexø.“

„Ja, hvem der kunne komme til Texas og tilbage for 42 øre. Har i nogen særlige nyheder?”

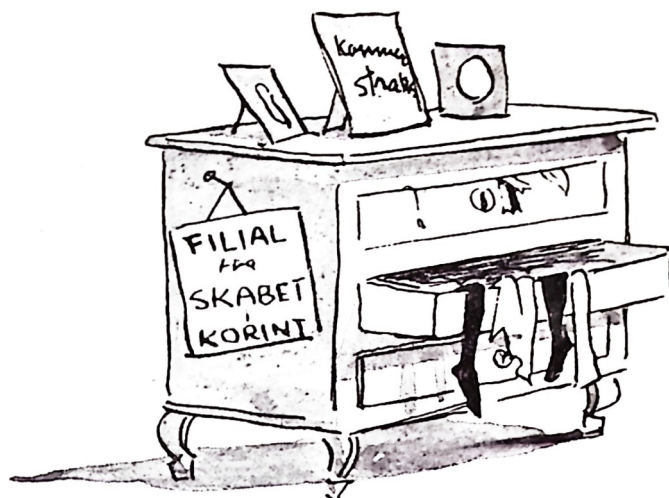
„Tja, vindtætte bukser er da noget nyt, og vi har også vindjakker, der kan bruges over og under uniformen, med og uden hætte, de er meget snedige.“

„Hvordan skal nu dagen markeres?”

„Vi afholder en lille reception, som det så flot hedder, og en lille festlighed for depotets medarbejdere gennem årene. Alle landets troppe vil modtage en festlig plakat til deres lokale, men det sidste er en hemmelighed endnu.“

„Hvilke ønsker har man for fremtiden?”

„Tilfredse kunder først og fremmest. At enhver vil komme til os, hvis de har særlige ønsker, men også, og det er meget vigtigt, hvis de er utilfredse, så vi ved fælles hjælp kan nå det bedst

mulige resultat, og at alle spejdere vil forstå, at det er korpsets depot, og når de støtter det, støtter de også deres korps og skaber igen bedre muligheder for sig selv.“

„Hjertelig til lykke.“

„Tak!”

*** P O S T B O X ***

England har sendt mig mange adresser i alderen 13½—17, et par af dem er interesseret i det danske sprog og vil gerne lære det.

Holland vil også gerne i lag med os, jeg skal bare kende ønskerne.

Hongkong. En katolsk fører vil gerne korrespondere; var det noget for en af vore katolske førere?

Italien kan jeg også få adresser fra, send bare jeres navn, adresse og alder.

Grækenland. Der er stadig to på 20 år fra Athen, der gerne vil korrespondere med københavnske førere; hvorfor vil I dog ikke ha' dem?

Canada. Tre paa 11, 12 og 16 år.

Australien, på 11, 13, 14 og 16 år.

I kan da ikke sige andet, end vi kan komme i forbindelse med hele verden.

Fromse

Birgit Eriksen, Lilian Gejsing, Åse Dybkjær — 3. Esbjerg. Henny Jacobsen — 2. Esbjerg. Grethe Marstrand Nielsen, Birthe Bach — 7. Århus. Gertrud Fabricius Petersen — Klampenborg. Birgitte Ilsoe-Mikkelsen — Humlebæk. Ulla Wentrup, Inger Sevel — Skovtroppen.

Hanne Andersen — 2. Esbjerg.

Julegaver til hele familien...

Skal vi allerede til at tænke på julegaver først i november måned? Det er i hvert tilfælde ikke for tidligt, hvis vi selv vil fremstille nogle af dem.

Det er jo ikke gavens størrelse, det kommer an på, det er den gode tanke, der ligger bagved, og den gave, der er hjemmelavet, bærer netop det personlige præg, der vidner om giverens gode vilje til at glæde modtageren.

Hvis I har viljen til selv at lave julegaver i år og kun mangler idéerne, så er her et lille udpluk:

For en gangs skyld skal *mor* have lidt luksus til sig selv. Hvad mener du om at sy nogle *små poser af tyndt frotté* og fylde dem med mandelklid og fine hvide sæbespånere — halvt af hvert — og et par dråber lavendelolie oveni. Posen syes til, og du kan pynte den med en lille silkesøjle i den farve, *mor* holder allermest af. Når *mor* tager posen med i bad, dypper den i vandet og gnider den mod huden, erstatter den sæben. Resultatet er både duftende og behageligt — og hver pose kan bruges adskillige gange.

Far's nøglebundt slider meget på lommen, hvis det ligger løst, så vi vil glæde *far* med en *nøglepung* — lavet af en rest skind. To ens stykker skind klippes ud efter målene på tegningen. Med hulsaksen klippes huller langs siderne, og de 2 stykker snøres sammen. Remmen skal være 2 cm bred og så lang som pungen plus „hovedet“ for oven og et ombuk til nøgleringen forneden. Remmens smalle ende stikkes ned gennem det lille hul og lukkes om nøgleringen med nogle sting. Den ene halvdel af en handskeknapp slås i remmens hoved, den anden halvdel nederst på pungen. Når knappen er lukket, bliver nøglerne i etuiet, og når den åbnes, glider de af sig selv forneden.

Moster Inger, der lige er flyttet ind i en ny lejlighed med et fint hvidt køkken, vil nok gøre store øjne, når hun får et par grydelapper af allernyeste snit.

Af en rest bomuldsgarn slås 135 luftmasker løst op. Der hækles tilbage i luftmaskernes bagerste kant således:

*) 8 fastmasker — i den 9. luftmaske hækles 3 fastmasker (i een), derefter igen 8 fastmasker

— de 2 næste luftmasker springes over, og der gentages fra *) rækken ud.

Arbejdet vendes, og der hækles tilbage med fastmasker taget i det bageste maskeled således:

Spring 1 maske over

*) 8 fastmasker, 3 fastmasker i een (det bliver i den midterste af de 3 masker, der blev hæklet i samme maske på forrige række).

8 fastmasker, spring over 2 masker — gentag fra *). — Således hækles 8 rækker, hvorved der dannes 4 riller, så skiftes til kontrastfarve, f. eks. hvidt, og der hækles 4 rækker (2 riller) på samme måde som før. Så har du et langt smalt stykke, og det bliver til en grydelap ved, at du kaster de hvide spidser sammen 2 og 2, så der dannes en hvid stjerne i midten. Slutningen og begyndelsen af de blå rækker kastes ligeledes sammen. enderne stoppes ind, og der hækles en lille strop. Den ene grydelap er færdig, men den må også have en mage!

Lillesøster Jette elsker bamser — såvel store som små — og hun vil sikkert blive lykkelig for at få et nyt medlem til bamsefamilien. Her er opskriften på en strikket bamse — og følger du den, er den lavet på et par aftener.

Bamse er 20 cm høj, og den strikkes af garnrester i farverne gyldenbrunt, grønt og hvidt på pinde 2½.

Du begynder forneden med det brune garn og strikker benene: Slå 16 masker op og strik 6 cm ret. Sæt maskerne på en sikkerhedsnål og strik det andet ben tilsvarende. Derefter sættes alle maskerne på en pind, idet der slås 2 m. op mellem benene (ialt 34 m.). Strik 2 pinde ret og skift til grønt garn. Forstykket til benklæderne strikkes på de midterste 17 masker. Først 4 pinde rib: 1 ret og 1 vrang, derefter retstriking og slut med 4 pinde rib, så benklæderne måler 5 cm. Strik bagstykket ligesådan.

Så skifter du til hvidt garn og strikker bamsens skjorte, der består af 4 cm retstriking, først bagpå og så foran, skift til brunt garn og strik hovedet. Strik af de forreste 17 masker en 10 cm lang strimmel og mask den sammen med de hvide masker fra skjortens masker i nakken.

Med hvidt garn tages 17 masker op fra skjor-

ten til ærmegab, og armen strikkes sådan: 4 pinde ret med hvidt, 4 pinde rib med grønt, fortsæt i brunt med retstriking, til armen måler 4,5 cm fra skulderen. Armen lukkes af således: Strik 1 m., strik 2 gange 2 masker sammen og slut pinden på samme måde ved at strikke 2 gange 2 m. sammen inden sidste m. Strik 1 pind uden indtagninger. Næste pind: Strik 1 m., strik 2 m. sammen og slut pinden med at strikke 2 m. sammen før sidste m. Strik 1 pind — luk af.

Den anden arm strikkes på tilsvarende måde, og så mangler vi kun at sy Bamse sammen og stoppe den ud med vat eller kapok. Før hovedet stoppes ud, syes for de 2 hjørner, der danner ører. Der trækkes en rynketråd om halsen, så hovedet bliver smallere nedefter, og med sort garn broderes øjne, snude og kløer på poterne. Fødderne får et lille knæk ved at sy nogle sting ved vristen. Tilsidst strikkes et par små grønne seler — og så er bamse så fin, som den kan blive!

Resten af julegaverne laver vi af plastic — et anvendeligt materiale, der kan købes i metermål i glade friske farver, og som egner sig til mange formål.

Inden vi begynder arbejdet med plastic, skal jeg give jer et par gode råd. Plastic skal helst klippes med en skarp saks. Undgå såvidt muligt at ri, da ritræden nemt kan skære plastic i stykker. Hvor kun 2 lag skal syes sammen, er det ikke nødvendigt at ri, da plastic'en klæber sammen. Når man syer på maskine, bruges fin nål, fint garn og lange sting, og syer man i hånden, må man stikke lige op og ned i stoffet.

Storebror Jens vil nok sætte pris på at få en *tobakspung*, og den er meget nemt lavet af et lige stykke plastic, der foldes sammen i 3 dele — den ene del danner overfald, og de 2 andre stikkes sammen i siderne til en pose. Der siges, at tobakken netop holder sig så fugtig, som den skal, når den opbevares i en plasticpose.

Og der er ingen tvivl om, at *tante Line* vil være glad for at få et par *bluseskånere* til sine fine lyse bluser. Efter målene på tegningen klippes 2 stykker plastic. De sømmes hver for sig forneden langs den lige linie og foroven dér, hvor bøjlekrogen skal stikkes ud, en søm på ca. 3 cm. Til slut lægges ret mod ret, og de to stykker stikkes sammen på maskine langs siderne og op til hullet, og bluseskånere vendes og er færdig.

Af andre nemme ting kan nævnes: *Pung til pudderkvast* (syes efter pudderkvastens størrelse ligesom tobakspungen).

Toiletmappe — med et eller flere rum.

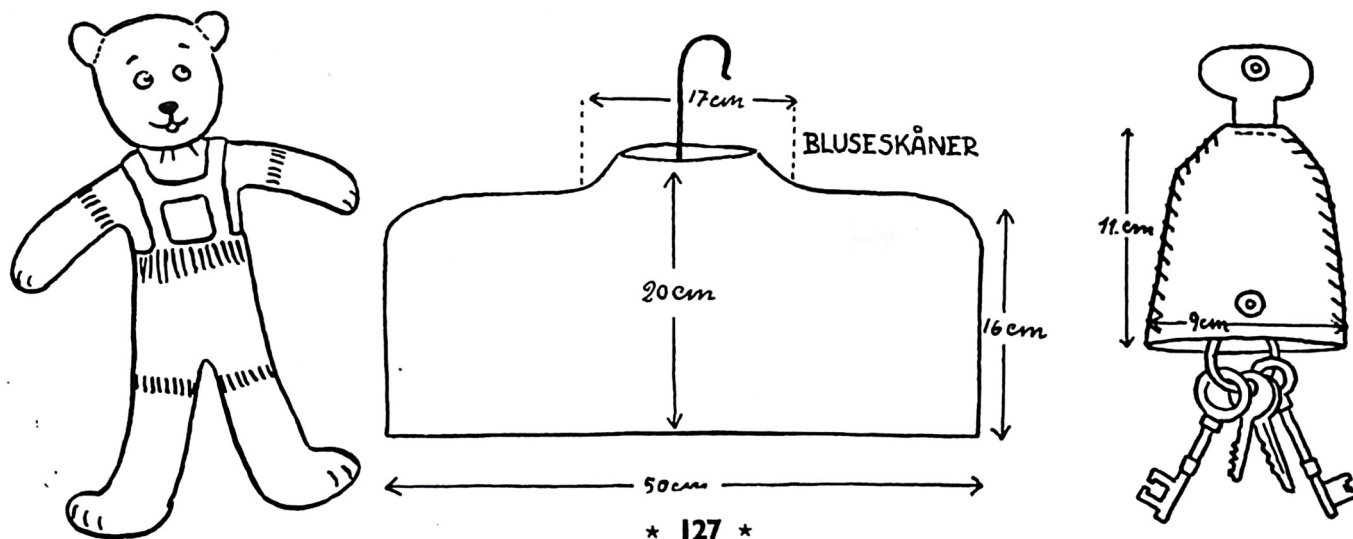
Hagesmække. Denne kan kantes med et bånd i en livlig farve. Båndet fortsætter fra rundingen til at binde i nakken.

Til rejsebrug er *plasticposer* i forsk. størrelser meget anvendelige til kuffertens indhold.

Og til sidst skal jeg nævne et lille raffinement fra Amerika. Det er små „plastichætter“ syet af et rundt stykke plastic med løbegang og elastic igennem. De er meget anvendelige til at sætte over krukker, syltetøjsglas eller flasker alt efter deres størrelse.

En speciel hilsen til alle fingernemme og opfindsomme spejdere.

Bo

Hjertelig tak til alle dem, der glædede mig med en hilsen ved det fælles pigespejderstævne den 28. september.

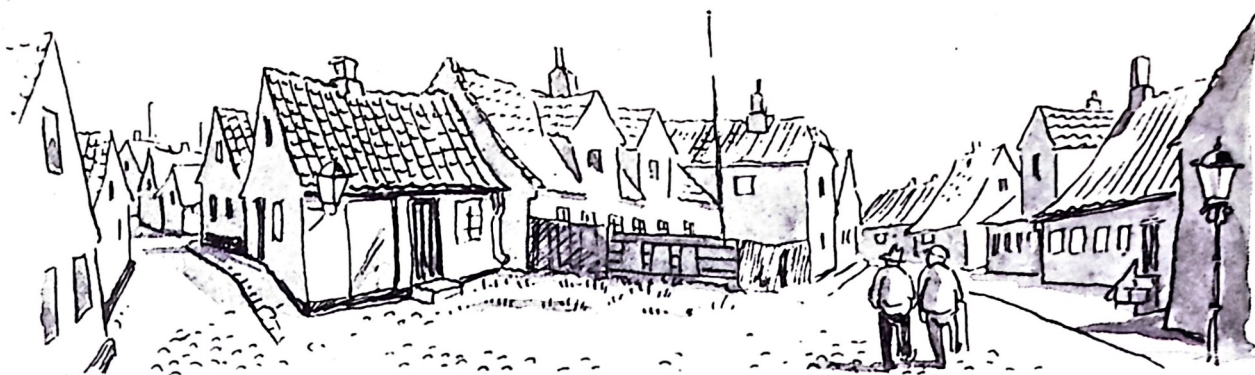
INGRID

Den lette side

Mange spejdere er mødt op den 1. november for at ønske Depotet til lykke med 25-års jubilæet.

De står helt ned i Stockholmsgade — men de er ikke alle så reglementerede, som depotbestyreren måske nok kunne ønske sig på en sådan dag! Se lidt på dem og prøv i patruljen, hvor mange fejl I kan finde på dette billede!

Jeg er gæst i en af Danmarks mange små byer

Hvor mange små og store byer mon der er i Danmark? Vi lærer dem smukt på remse i skolen, og når vi lukker øjnene, kan vi se dem for os som små sorte prikker spredt ud over øerne og hovedlandet. Og hvis jeg spørger dig, hvor mange af dem kender du af selvsyn — så svarer du straks frejdigt, at du kender mange, og du remser dem op, og synes at du kender dem svært godt: den rejste du igennem på din sommerferie, og du havde endda to timers ophold — dér har du været inde i en domkirke engang — dér kan du huske et rådhus — og dér et mærkeligt springvand eller en statue, som du ikke kunne forstå symbolikken i. Du synes ovenikøbet, at du kender dem svært godt, når du har været i en af dem i to dage og har opdaget, at den som hjemme hos dig selv har en Algade og en Borgergade, en Nørregade og en Østergade.

Men det mærkelige er, at hvis man så går i en fremmed by mere end to dage, så opdager man, at man slet ikke kender den. Bevares, man kan måske finde rundt i den, og man ved, hvor posthuset er og bageren. Men på en eller anden måde opdager man, at selv om de fleste af Danmarks mange små byer er opbygget på samme måde med et torv eller to, en gammel kirke, hvis tårn rager op over lave, røde tage, en skole, hvor børnene strømmer ud med samme dynamiske kraft som derhjemme, — så har hver by alligevel noget, der er dens helt alene, den har en sjæl, og den lærer man først at kende, når man har gået og lyttet og ledt efter den.

Først går du og ser på husene og finder ud af, at det da vist egentlig er en meget gammel by. Der er pudset fint op på facaderne, men ser man dem efter, ser man, at kernen i husene er gammel, bindingsværket kigger frem, og der er noget i stilen, der fortæller, om dem der boede her engang, og byggede som de gjorde. Du finder ind i de krogede stræder, ind i dem, der endnu ikke er regulerede til fordel for de farende biler, du går på de toppede brosten og kan ikke lade være at tænke på, hvor længe de mon har ligget her, hvor mange generationer, der har forsøgt at slide dem; og lytter du, kan du høre træskotramp og klirren af spande helt ned gennem århundreder. Du går ind i den gamle kirke og ser på kalkmalerier, hvis der er nogen, på epitafierne med de gamle, stive herrer og damer og deres utallige små aldeles ens børn. Det er utroligt, hvad de kan fortælle dig af eventur, om du da ellers har bare et gran af fantasi. De nye rådhus er der ikke noget ved, de fortæller kun om, hvor utroligt mange kontorer og hvor mange stabler af papir, en ganske almindelig borger nu om dage må udfylde og hente og skrive på, for at han overhovedet kan få lov til at kalde sig borger i den lille by. Men hvis du leder, vil du sikkert finde et andet gammelt rådhus et sted — ja, nu er det måske bibliotek eller museum eller noget andet fredeligt, men der ligger det smukt og gammelt og værdigt og fortæller om dage, hvor dette var stedet, hvor byens fædre samledes og snakkede om byens ve og vel.

Langt væk fra algaderne finder du stræderne med de sjove navne: Badstuestræde, Vimmelskaf-tet, Slippen, Benbrækkerstræde og Kærlighedsstien, og de fortæller dig straks en hel masse, sværere er det straks at klare Snellemark eller Pustervig. Hvor kommer de navne fra?

Mellem de gamle huse dukker de hæslige op fra firserne og århundredskiftet, store klodsede

ting med forloren pynt på. Hvor har de ikke en tid været fine med deres plydsesindbo, deres klunker og snoede opsatser, draperede gardiner og nips i alle hjørner.

Man går og lytter og leder efter byens sjæl. Man giver sig i snak med damen i kiosken. Hun ved alt om dig længe, før du ved noget om hende. Du går ind i en bank, hvor du aldrig har været, og du bliver forbavset, når damen bag skranken fortæller dig, at din bror var her for en time siden. Javel, hun ved også, hvem du er. Og pludselig er du ikke så fremmed mere. Der er nogen, der kender dig, selv om du ikke synes, du kender nogen. Og så giver du dig i snak med konen på torvet om frugthøsten i år. Hun har to tørklæder på hovedet og et mærkeligt dyr, måske engang en mår, måske en tro gammel hund, som et stykke pelsværk bundet fra skulderen og skråt ned over maven. „Det er jo helt skralt med blommerne i år!“ siger man i konversationstone, men lidt fortroligt. Hun vejer sine blommer af, giver sig god tid og svarer så lidt bebrejdende: „En får det, en skal ha!“ Om det er mit pund eller hendes høst får stå hen — men der er en egen gudhengiven ro i dette, at et menneske får det, det skal have, og så er der ikke mere at sige eller jamre over.

Biler suser forbi. De har andre bogstaver på end derhjemme. Der er travle læger med trofaste hunde på bagsæderne, der er vogne fulde af røgede sild eller grøntsager eller anden menneskelig fornødenhed. Rutebilerne duver sindigt forbi på vej ud mod oplandet.

Man er jo ikke en pige for ingen ting, så man henfalder til at se på vinduer og at synes, at varerne er pænere eller billigere eller på anden måde mere indbydende end hjemme. Og imens lytter man til snakken ved siden af. Det er ved at blive konfirmationstid. Et par store piger drøfter deres udstyr, og det store problem, om man skal bære ankelsocker til lang kjole eller nylon strømper. Og hvad havde forrige hold mon på?

En anden klynge står foran biografen og synes at være bjergtagne af de kommende film, der har så triste titler som: Piger i Fængsel, Slaveskibet, Fortabt ungdom. De ser heldigvis ikke særlig fortabte ud selv, men det, at filmene er forbudt for børn, er altid tillokkende. Men biograferne har ikke noget med den enkelte bys sjæl at gøre, for

de får vel deres film efter en bestemt rækkefølge. Nej, sjælen kan man pludselig lytte sig til i det sprog, der tales — forskelligt for hver eneste by i Danmark. Det er måske bare en nuance anderledes end i nabobyen, men nuancen er der. Man hører sig til det i børnenes råben på vej fra skole, i mumletonen på lørdagstorvet, i snakken over en disk, i mælkeemandens glade morgenhilsen, i skraldemandens råben til hesten.

Og byens ansigt lærer du også først at kende, når du har set det i alle slags vejr. Du finder et stræde, hvor husene er så nykaldede gule og røde, at de stråler glad, selvom det øsregner. Når det blæser, finder du, hvor du skal stå i læ af kirken og se langt ud over vandet, der med vældige bølger ruller mod molerne, knuses og sprøjter skum hushøjt op i vejret over fortøjede både og skibe, der vugger og hugger i ankerkættingerne, som ville de slide sig løs. Og du holder af det, når solen lyser over den brede hovedgade, og alle små husmødre sidder i vindueskarmen og pudser på livet løs for, at deres ruder rigtig skal kunne give genskin i det velsignede solskinsvejr!

Der er mange små byer i Danmark, som er gode at gæste.

Annesofie

Af mangel på plads fik vi ikke meddelt sidste gang, at efter valgene ved verdenskonferencen i Norge i år, kom verdenskomitéen til at bestå af følgende medlemmer: Mrs. Alan Means (USA) Formand, grevinde Estelle Bernadotte (Sverige), Dona Rosita Bahiana (Brasilien), mrs. H. C. Captain (Indien), miss Anstice Gibbs (Storbritannien), miss Elisabeth Lotz (Schweiz), mrs. C. E. Peerebom-Kikkert (Holland), madame de Saint Victor (Frankrig), madame L. C. Zarifi (Grækenland).

Blandt suppleanterne ser vi med glæde, at fru Sybille Bruun fra Danmark er indvalgt. Det er vi stolte af og det ønsker vi til lykke med!

Liechtenstein er optaget som medlem af verdensforbundet, Burma og Panama som Tenderfootmedlemmer, mens Guatemala, der var Tenderfootmedlem ikke har opfyldt de betingelser, man stillede korpsset for at blive optaget som fuldt medlem.

Verdenskonferencen i Norge var den fjortende i rækken, og lady Baden-Powell har deltaget i samtlige fjorten konferencer!

Direktøren for verdenskontoret i London præsterede det kunststykke omtrent på een gang at deltage i verdenskonferencen, overvære Our Chalets fødselsdag og afslutte seniorstævnet i Paris!

EN SAG VI ALLE MÅ STØTTE

For et par år siden gjorde vort land en storslået gestus ved at indsamle 10 millioner kroner til bekæmpelse af tuberkulosen i de krigshærgede lande i Europa.

Nu kaldes der på os i en sag, som burde ligge os endnu nærmere på hjerte, idet det drejer sig om vore egne landsmænd på Grønland.

Vi kan ikke vedblivende se den frygtelige kendsgerning i øjnene, at hver tredje grønlander dør af tuberkulose!

Hernede på vore grønne øer er antallet af tuberkuloseramte så langt nede som 4,36 pr. 1000 indbyggere — *men i Grønland er det tilsvarende tal TYVE gange så stort.*

Det er en stor, en national opgave, der her kræver sin løsning. Staten har gennem stadigt stigende bevillinger vist sin gode vilje. I 1949 blev 85 pct. af den grønlandske befolkning TB-undersøgt, og alle tuberkulinnegative blev calmettevaccinerede. I 1951 blev 130 tuberkulosepatienter overført til sanatorier i Danmark. Men det er ikke nok! 70 pct. af sengepladserne på Grønlands sygehuse er stadig belagt med TB-patienter, og lægerne kæmper en fortvivlet kamp mod den store tuberkulosedødelighed.

Derfor må De ikke tøve med at hjælpe. Luk op for Deres hjerte og Deres pengepung. Send et bidrag, stort eller lille, til Folkegaven til Kongeparrets Grønlandsfond, Postgiro 9.

Av, hvor er det besværligt!

„Hvorfor skal det hele være så skrækeligt besværligt?“ spørger tropsførereren tropsrådets formand, som i dette tilfælde tillige er troppens kasserer. „Her kommer man ud til trops-

møde, træt af dagens slid, og så er det kun halvdelen af troppen, der gider møde op, afbud gør man sig ikke ulejlighed med at melde, tropslokalet ligner en svinesti og spejderne er ureglementerede, upræcise, og det er den slags, der fratager en lysten til at være fører.“

„Det er forfærdelig besværligt at få dette kontingent ind til tiden. Se nu her, der er en trediedel, der ikke har betalt sidste kvartal endnu, og husleje, depot, blad, korps- og divisionskontingent skal jo betales. Men det er altid det samme, ingen kan overholde en aftalt tidsfrist.“

Begge ser de meget bitre ud og sukker lydeligt — så ringer det på døren. Det er en patruljefører, der kommer for at aflevere kontingent for patruljen.

„Undskyld, det kommer så sent, men det er så vældig besværligt at få de sidste til at huske at tage penge med.“ Hun stirrer mørkt frem for sig og siger henvendt til tropsførereren: „Jeg er ked af, at der manglede så mange fra min patrulje i aften, men der er skolebal i aften, og jeg havde lovet at ringe dig op og sige det, det nåede jeg bare ikke.“

„Skolebal!“ siger tropsrådsformanden, der selv er gammel spejder. „Da jeg var dreng, var der ikke noget, der hed at forsømme sine spejdermøder for at gå til bal, og kan man nå at ugle sig ud i balkostume, kan man vel også nå at melde afbud selv.“

„Nu omstunder er der vist ingen spejder, der kunne tænke sig at give afkald på den slags fornøjelser til fordel for et spejdermøde. Man kan ikke engang tage med på tur søndag, fordi man skal sove længe efter diverse lørdagshal-løj,“ kommer det bittert fra den hårdt prøvede tropsfører.

„Sidste søndag stod jeg muttersalene på stationen og ventede i tre stive kvarter, uden at der viste sig en levende sjæl — ikke en, bare fordi det regnede lidt. Og vi var kun to til patruljemødet den dag, vi skulle gøre rent i lokalet,“ meddeler patruljeførereren surt.

„Efter hvad jeg har kunnet skønne af lokalets udseende, har I heller ikke overanstrengt jer med rengøringen, der så ikke ud til at være flyttet et støvgran overhovedet,“ tropsførereren ser gennemborende på sit arme offer, der også tilstår, at de „altså“ gik hjem, for de ville „bestemt“ ikke altid være dem, der tog slæbet. Alle tre ser meget bitre og triste ud. — Så ringer telefonen. Det er en spejdermor, der er meget vred over, at hendes datter kom to timer for sent hjem fra tropsturen, og at hun har fået en

kulsort gryde med hjem for at gøre ren, at det altid er hendes pige, der skal skrubbe gryder, og det er ikke rart for en sirlig husmor at få sine køkengardiner sprøjtet over med sorte stænk, og hun bryder sig ikke om at gøre hovedrent i køkkenet, hver gang barnet har været på spejdetur.

Den ulykkelige tropsfører prøver at forklare, at patruljen har 3 gryder, og nogen skal jo gøre dem rene, og at hun jo ikke så godt kan vide, hvordan spejderne ordner det, når de har været på patruljetur. Med hensyn til forsinkelsen, så var det nu kun $\frac{1}{2}$ time, de kom for sent hjem, idet der i spejdernes program stod at læse, at man denne gang kom hjem kl. 17,30 i stedet for som sædvanligt kl. 16. Forsinkelsen skyldtes, at en enkelt patrulje ikke havde overholdt tiden, så de andre måtte vente på dem. Beklageligt. Samtalen slutter med bundløse suk i denne ende af ledningen, for hvordan kan man nå at læse lektier, når man først kommer hjem så sent.

„Hvor er det besværligt alt sammen —“ En knugende bitterhed lægger sig som tung luft i stuen — da høres der lette trin på trappen, et lille klem. — — Det er Lis, lille glade Lis med de muntre smilehuller og fregnerne. „Undskyld, jeg forstyrrer, men jeg ville så gerne låne nøglen til tropslokalet, for jeg har glemt mine vanter dernede, og det er nogen, min mormor har strikket til mig sidste jul —“ hun standser, „Uh, hvor ser I vrede ud!“ Patruljeføreren tager dommedagsmine på.

„Hvorfor kom du ikke på patruljeturen sidste søndag, jeg stod og ventede på jer en hel time — næsten — på stationen.“ Lis' glade latter risler som en klar kilde gennem stuen.

„Kæreste, vi troede, du var blevet syg, så vi tog på tur alene, vi havde jo aftalt at cykle, og mødtes som du selv foreslog, ved bageren på hjørnet.“ — Pinlig pause, hvor alle ser på den arme patruljefører. For at komme over til et andet emne i en fart, siger hun muggent: „Du mødte ikke i tirsdags, da vi skulle have patruljemøde. Det var måske, fordi du vidste, at vi skulle gøre rent,“ tilføjer hun lidt ondt og meget uretfærdigt, hun ved godt, at Lis aldrig er uvillig.

Lis står med åben mund et øjeblik, så vender hun sig til tropsføreren og spørger: „Ved patruljeførerne ikke, at du har sagt, at vi ikke skulde holde patruljemøde i denne uge, hvor vi har tropsmøde?“ Nu er det tropsføreren tur til at ransage sin hukommelse, har hun glemt at sige det til patruljeførerne? Hun føler de andres øjne meget ubehageligt på sig og mumler noget om, at hun vel også kan glemme, men føler, at det er dumt og overflødigt

„Vi mangler stadig dit kontingent,“ siger tropsrådsformanden for at bryde tavsheden. „Jeg skal komme op med dem på lørdag,“ siger Lis stilfærdigt, så får jeg ugepenge. Jeg får 50 øre om ugen for at passe min lille bror, og min mor har haft fødselsdag i denne måned, så jeg har ikke så mange penge.“

„Klarer du alle dine spejderudgifter selv af dine lomp penge?“ spørger patruljeføreren, lidt beskæmmet, hun er nemlig vant til at gå til far og bede om de penge, hun skal bruge.

„Selvfølgelig, det gør Inger da også, d. v. s. hun går med morgenbrød for sin mor, der har et ismejeri, og Kirsten går med søndagsaviser. — Nå, men jeg må hellere se at komme ned efter de vanter og komme hjem til lektierne, I skal vel også snart hjem, I ser så trætte ud, der er nu ikke så meget sjov ved tropsmøderne, når I ser trætte ud,“ tilføjer hun, „så bliver det hele ligesom så besværligt.“

„Jeg vidste ikke, at I var så energiske,“ siger tropsføreren anerkendende. „Jeg forstår, det er vel grunden til, at de to altid kommer rendende i sidste øjeblik, når vi skal på tur, og jeg som troede, at det var, fordi de ikke kunne komme ud af fjerene.“ (Ligesom jeg selv, er hun lige ved at tilføje, men skynder sig at lade være).

„Det var ellers en mægtig tur, den i søndags!“ Lis' øjne stråler begejstret.

„Det glæder mig. Hvad med tropsmødet i aften?“ Tropsføreren ser forskende på Lis. Det varer lidt, så kommer det tøvende: „Var du ikke meget træt? Det var ligesom om, du slet ikke var glad for os, ligesom om alting var så besværligt.“

Der bliver lidt stille, så siger tropsrådsformanden alvorligt: „Bare I unger ville forstå, at en tropsfører også er en slags menneske, der gerne vil mærke, at I er glade for hende, og det hun gør for jer. Bare I kunne huske at sige tak en gang imellem, så kunne det være, at jeres fører ikke så så træt ud.“

„Jeg er ked af, at I kunne mærke, at jeg var træt, det var ikke meningen, men somme tider er alting så besværligt, jeg er sikker på, at vi kunne gøre alting meget lettere for hinanden ved at respektere hinandens tid og arbejde og ikke var så bange for at vise, at vi forstod, at det at være spejder, er at være et hjælpsomt og kærligt menneske.“

„Hvor ville det være dejligt, hvis vi kendte hinanden lidt bedre,“ siger patruljeføreren, „så ville man ikke så let sige uretfærdige ting, og hvis vi alle gjorde os umage for at være gode kammerater, ville der ikke være så mange besværligheder.“

„Og vi ville alle være glade og smile meget, meget mere til hinanden,“ tilføjer Lis.

Kat.

En dejlig tur

Det internationale seniorstævne i Frankrig i tiden 3.-17. august 1952, havde 3 formål: at fremme det internationale spejderkammeratskab, indvielsen af et spejderhus i hospitalsbyen Berck, og at lære seniorspejderne lidt om kvindens uddannelsesmuligheder og sociale forhold i andre lande. Der deltog ca. 1600 seniorspejdere fra mange forskellige lande, men vi var kun 4 danske blå pige-spejdere.

Vi startede med „Nordekspressen“ fra København fredag den 1. aug. og nåede efter ca. 25 timers rejse Gare du Nord i Paris, hvor vi blev modtaget af 2 franske spejdere, som førte os til den skole, hvor vi skulle overnatte. Her blev vi fotograferet i vore nationaldragter til de parisiske blade. Næste dag var der åbning af stævnet, og derefter blev alle deltagere delt op i troppe, som i de næste 8 dage skulle på opdagelse forskellige steder i Frankrig. Vi havde hjemmefra kunnet vælge mellem en halv snes ruter, og vi danske havde valgt de franske alper. Vores trop var på 25 spejdere fra 6 forskellige nationer. Franske spejdere ledede turen. Vi kørte i bus og overnattede dels på klostre, dels i telt. Vi besøgte mange smukke steder såsom Grenoble, Chamberry, Anneci og Chermonix, og vi oplevede mange ting. Et sted gik vi vild på en bjergvandring og nåede hjem efter at have gået i 10 timer. I Anneci var vi med franske spejdere hjemme, den familie, jeg var hos, kunne ikke et ord engelsk og jeg ikke fransk, men det var morsomt! I Chermonix kørte vi med svævebane op til 2525 m højde.

I Berck var der rejst en lejr til hver trop, vi lå i store telte med lejrsejge. Madlavning behøvede vi ikke at tænke på. Vi hentede blot maden til spisetiderne i det store lejrkøkken. I Berck fik vi det første hvil på turen og nød det. Den første aften samledes vi alle til lejrbrøl, hvor hvert land optrådte, vi med folkedanse.

Det var ordnet således, at 500 spejdere ad gangen tilbragte nogle dage i Berck, hvor de franske spejdere havde taget initiativet til opførelsen af et spejderhus. Berck er en hospitalsby. Luften dér er ren og klar og vejret altid godt, så stedet er godt for tuberkulosepatienter. Der er mange børnepatienter, og spejderhuset var tænkt at skulle være et „fritidshjem“ ledet af spejdere. De forskellige lande har ydet bidrag hertil. Mens vi var i Berck, dansede vi folkedanse dels for at underholde de syge, dels for at samle penge ind til huset. Efter indvielsen af huset samledes vi alle 1600 i Paris, hvor vi dels ved foredrag og film, dels ved en udstilling lærte om kvinders uddannelsesmuligheder og sociale forhold i andre lande. Vi nåede også at se en del af Paris, komme til Versailles. En aften var vi til ballet, men en stor del af spejderne sov, da vi ikke en eneste nat havde fået nok søvn.

Den 17. aug. havde vi afskedsparade i Palais du Chaillot ved Eifeltårnet. Det var forfærdeligt at skulle tage afsked med alle de søde kammerater, som vi havde sluttet os til i vor lille trop. Så gik turen hjemad, og da vi skiltes mandag den 18. aug., var vi enige om, at vi havde haft det dejligt, og at vi havde oplevet og lært en masse.

Lisbeth

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Tinkas stue lidt grå og lidt trist er

Til tapetsering hun derfor sig drister

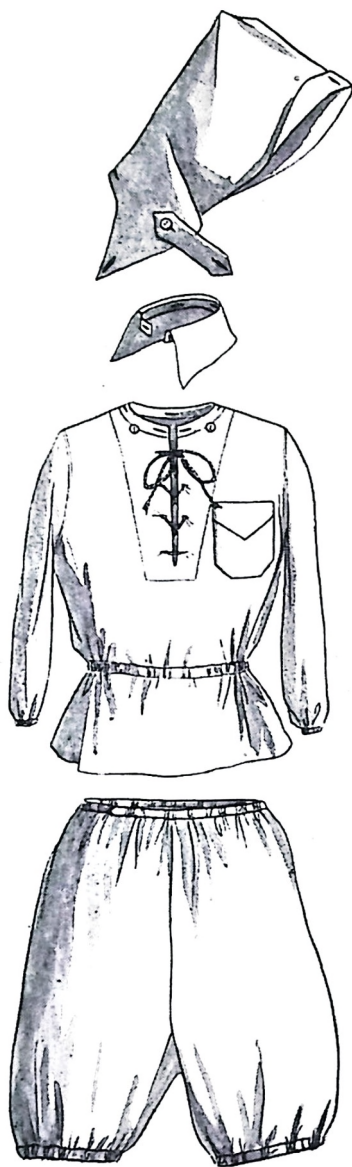

Men flid og omhu skal vises — det vist er

ved arbejdet med tapet — og med klister!

November måned 1952

Klædt rigtigt på til vinterturen!

Depotet har nu det *ideelle vindsæt* i fire dele.

Det fås i en meget let, *lys dunlærred* og i en fin, *mørkeblå schweizerpoplin*.

Blusen fylder næsten intet, når den bruges uden krave under uniformen; den lukkes med snøre foroven, og der er en klap under snoringen, så lukningen er tæt.

Den *mørkeblå bluse* kan også bruges uden på uniformen med krave og evt. hætte knappet på.

Den *lyse bluse* kan bruges civilt med krave og hætte.

Vindbluser

str. 38—46 i dunlærred	24,00—28,00
i poplin	34,00—38,00

Krave

i dunlærred	3,30
i poplin	3,35

Hætte

i dunlærred	9,75
i poplin	12,75

Løse, dobbelte knapper
til krave og hætte, 5 stk. 0,75

Vindtætte overtræksbenklæder

i samme stof som bluserne,	
i dunlærred	10,00—13,00
i poplin	16,00—20,00

Alle dele kan købes samlet
eller hver for sig

Mørkeblåt, håndvævet halstørklæde

i fin, blød uld	9,65
-----------------------	------

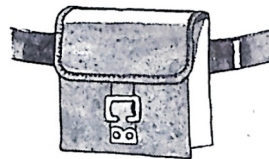
Mørkeblå, uldne luffer

str. 6, 7, 8 og 9 ...	4,50—4,80—5,05—5,40
-----------------------	---------------------

Mørkeblå, uldne fingervanter

børne-str. 5, 6 og 7	5,75—5,85—7,70
dame-str. 6, 7, 8 og 9	8,15

NYHED!!

Den helt rigtige *bæltetaske* til
traveturen, både for blåmejsere og
spejdere. Tasken er af grå ravn-
dug og rummer godt uden at
fylde for meget, pris 6,00

Letvægtslomme flaske

i plastic, kan ikke gå i stykker,	
rummer ca. ¼ l	2,75
Bælterem til flasken	1,75

Og nu kommer *blåmejsesangbogen*
prisen bliver 2 kroner

Pigespejderdepotet

LUND SGAD E 6 . K Ø B E N H A V N Ø

Åbent 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 31. oktober

47042